

dobrotnika ob njega petdesetletnici, dojde slavljenču dovolj čestitk od blizu in daleč.

Svojega skromnega posvetila ne moremo boljše zaključiti nego s silno značilnimi kriticami, s katerimi je završil dični jubilar podlistek v »Slov. Narodu« z dne 23. m. m., v katerem si je napisal sam skromno, a jako primerno in dovtipno spominsčico.

50.

Nisem doktor ne — profesor,
Čist značaj je moja čast . . .
V tujcih z roko kruh si služim —
Srce, um je doma last . . .

Mlad iskal sem v zlatih zvezdah,
Kje pač moj zaklad gori,
Kje utriplje srce moje,
Prašal sto in sto oči . . .

Našel zlata nisem v zvezdah . . .

Našel zlato pa srce . . .

Z mano čuti, z mano ljubi,

Z mano nosi vse gorje . . .

Sundečičeva slavnost v Kotoru se je izvršila dne 24. m. m. prav lepo in častno za toli zaslužnega pesnika »narodnosti in bratske sloge« med Jugoslovani. Slavljenču je došlo nad 400 telegramov in pismenih čestitk, počastila ga je deputacija ruskih visokošolcev, brez števila čestivcev iz Boke in Črne gore, italijanski kralj ga je odlikoval z višjim redom itd. itd. In vse to je našlo čilega in zdravega starčka (rojen je bil 6. julija 1825. l. v Golinjevu blizu Livna), ki še vedno poje in navdušuje mladi naraščaj za ideale, katerim je on služil, »a kako služio, zna mu Bog i znadu ljudi«. Njegova klasična dela (Vršidba, Krvava košulja, Milje i Omilje itd.¹⁾ so znana pač vsakemu izobraženemu Slovencu. Sundečič je dobro znan tudi čitateljem našega lista po svoji pesmi »Slovenki«. Lani je bival in se razvedroval dalje časa v divnem Bledu ter, tedaj zapel:

»Oh bicli cviete iz bledskih gora,
Gdje sada moja boravi zora:
Slovenka — čedo prediela toga,
Slovenka — vila srdašca moga!«

Zgodovina slovenskega slovstva. III. del. — Drugi zvezek. Spisal profesor dr. Karol Glaser. V Ljubljani 1897. 8°. 177—338 str. Založila »Slovenska Matica«.

Prof. Glaser mi je v svojih polemikah v minolem letu sicer odrekal sodbo o literarni zgodovini in deloma — vsaj zdelo se je tako — tudi tistim, na ktere sem se skliceval in opiral v svojih nazorih; svaril je celo urednika tega lista pred mojimi ocenami in pozival druge sodnike, da se oglasijo v tem spornem vprašanju; vendar naj mi bode dovoljeno izpregovoriti še o letošnjem zvezku par besed. Tega ne storim, kakor bi hotel dokazati, da me prof. Glaser ni »ugnal«, temveč ker se III. del, o katerem sem govoril lani, tudi letos nadaljuje in mi je torej ostala pravica do končne besede.

V svoji obrambi je prof. Glaser v prvi vrsti poudarjal, da sodba o njegovem delu ne gre meni, na drugem mestu pa je preveč naglašal, kakor bi mu jaz delal namenoma krivico, in kakor bi mu ničesar ne hotel priznati. Prezrl je povsem, da sem vedno priznal obilni trud in veliki pomen njegovega dela, da

¹⁾ Glej: »Slov. Narod«, podlistek l. 1895., št. 249, 250. in 251. —